

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/148/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614214182
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614214182.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Andrey Galdunovej v právnej veci žalobkyne: L. T. F., zastúpená riaditeľom pobočky Spišská Nová Ves so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Elektrárnská č. 10, proti žalovanej K. U., W.. XX.X.XXXX, bývajúcej v N., F. Č.. XX, o zaplatenie 77,40 eura, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 15.1.2015, č.k. 11C/205/2014-50 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zastavení konania.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 45,02 Eur v mesačných splátkach po 2 eura splatných vždy k 20-tému dňu v mesiaci počnúc od právoplatnosti rozsudku, pričom pri nezaplatení čo i len jednej zo splátok, stane sa splatným celý dlh. Konanie čiastočne čo do sumy 32,38 eura zastavil a o trovách účastníkov rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 77,40 eura z titulu sumy, ktorá bola vyplatená na nemocenské dávky poškodenej C. E.. Právoplatným rozkazom o uložení sankcie za priestupok bola totiž žalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa táto dopustila tým, že fyzicky napadla poškodenú. Vyplatením dávok vzniklo právo žalobkyňi na náhradu škody voči žalovanej. Žalovaná nesúhlasila so žalobou a uviedla, že síce bola v priestupkovom konaní uznaná za vinnú z priestupku tak, že poškodenú udrela po tvári, čím je spôsobilá pomliaždenie tváre vľavo ľahkého stupňa s lekársym ošetrením, avšak bez práceneschopnosti. Správny orgán to konštatoval vo svojom rozhodnutí a keďže nespôsobilá poškodenej práceneschopnosť, nie je ochotná žalovaná sumu uhradiť. Zároveň vzniesla námietku premlčania nároku žalobkyne.

Súd po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že rozkazom o uložení sankcie za priestupok vydaným Obvodným úradom Poprad zo dňa 10.1. 2012 č. PR.2011/1702-2AV, právoplatným dňa 1.2.2012 bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že 8.11.2010 fyzicky napadla poškodenú C. E. a spôsobilá jej pomliaždenie tváre ľahkého stupňa s lekársym ošetrením s dobou liečenia 5 dní bez práceneschopnosti. Za tento priestupok jej bola uložená sankcia a to pokarhanie. V odôvodnení rozhodnutia bolo konštatované a zároveň priložená lekárska správa vystavená Y. C. L., chirurgom NsP Levoča, podľa ktorej bol poškodenej spôsobený ľahký úraz s dobou liečenia dva dni bez práceneschopnosti. Z potvrdenia o výške vyplatených dávok súd zistil, že žalobkyňa následkom

úrazu vyplatila poškodenej dávky PN za obdobie od 9.11.2010 do 24.11.2010 v celkovej výške 77,40 eura. Zo stanoviska k žiadosti o potvrdení dĺžky trvania dočasnej práceneschopnosti zo dňa 8.1.2015 vyhotoveného Y. E.F. T., posudkovou lekárkou súd zistil, že táto po posúdení neurologického vyšetrenia zo dňa 9.11.2010 a chirurgických vyšetrení zo dňa 8.,9.,10.18. a 24.11. 2010 zistila, že opodstatnenosť trvania dočasnej práceneschopnosti poškodenej C. E. vzhľadom na profesiu poisťovacej agentky bola dôvodná od 9.11. do 18.11.2010, vrátane. Následkom úrazu ako vyplýva z potvrdenia o výške vyplatených dávok vyplatil žalobca žalovanej dávky za obdobie 9.11.2010 do 18.11.2010, vrátane vo výške 45,02 eura.

Vzhľadom k tomu, že v časti o zaplatenie 32,38 eura zobral žalobca svoju žalobu späť, súd prvého stupňa v zmysle § 96 ods. 1 O.s.p. za súhlasu žalovanej v tejto časti konanie zastavil.

Po právnom posúdení veci podľa § 238 ods. 1,5 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov súd zaviazal žalovanú uhradiť žalovanú sumu 45,02 eura s tým, že nie je dôvodná jej námietka premlčania, ktorú v konaní vzniesla. Žalobca sa totiž relevantne dozvedel o tom, kto za vznik škody, ktorá mu vznikla vyplatením dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby zodpovedá až z Rozkazu o uložení sankcie za priestupok právoplatným dňa 1.2.2012. Od tohto momentu začína plynúť 3-ročná premlčacia lehota a keďže žaloba bola podaná 11.8.2014, bolo tak učené pred jej uplynutím. Súd ďalej poukázal na to, že v zmysle § 135 ods. 1 je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, kto ich spáchal a keďže žalovaná bola právoplatne uznaná vinnou za spáchanie priestupku, súd sa potom už len zameral (vzhľadom na námietky žalovanej) na preskúmanie dôvodnosti dĺžky práceneschopnosti. Poukazujúc na správu posudkovej lekárky Y. E. T.V. konštatoval, že žalobcovi skutočne vznikol nárok na regres zaplatených dávok za obdobie od 8.11.2010 do 18.11.2010. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov náhradu trov nepriznal. S poukazom na príjmovú a sociálnu situáciu žalovanej, podľa § 160 ods. 1 O.s.p. povolil jej plnenie v splátkach. V zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 71/1992 Zb. v platnom znení o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra konštatoval, že toto konanie je od súdnych poplatkov oslobodené.

V zákonnej lehote podala proti uvedenému rozsudku, ako vyplýva z obsahu odvolania proti výroku, ktorým bola zaviazaná uhradiť 45,02 eura odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Tvrdila, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že aj keď bola žalovaná uznaná z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, poškodená utrpela len ľahké zranenia, ktoré si nevyžadovalo práceneschopnosť poškodenej, čo jasne vyplynulo z lekárskej správy Y. C. L.. Pokiaľ teda poškodená bola práceneschopná, nebolo to vôbec v dôsledku ľahkého zranenia, ktoré jej spôsobila žalovaná, ale v dôsledku iných skutočností a okolností alebo úmyslu poškodenej. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výrok o čiastočnom zastavení konania nebol napadnutý odvolaním.

Žalobkyňa nepodala vyjadrenie k podanému odvolaniu.

Odvolací súd prejednal vec na základe podaného odvolania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., bez nariadenia pojednávania. Preskúmal napadnutý výrok rozsudku a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1,3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Verejné vyhlásenie rozsudku bolo v zmysle ust. § 156 ods. 1 O.s.p. riadne oznámené.

Nesprávnym posúdením veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., ktorý žalovaná uplatnila ako odvolací dôvod, treba rozumieť omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému dochádza, ak súd aplikoval na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého zaväzujúceho výroku rozsudku v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že postupu prvostupňového súdu v konaní a ani jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť pochybenia, zakladajúce záver o naplnení niektorého z uplatňovaných dôvodov odvolania. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa totiž nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok

zhodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z dokazovania vyšli najavo a vyplynuli, prihliadal na všetky tieto skutočnosti a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p. Podrobné a zodpovedajúce zákonu sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje v podrobnostiach na ne odkazuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p.. S námietkami žalovanej v odvolaní sa súd prvého stupňa vyporiadal už v rozsudku a ani v odvolacom konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku.

Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný priestupok, nerieši rozsah a výšku škody ani vtedy, keď je odškodniteľná ujma pojmovým znakom takéhoto činu. Medzi výškou škody uplatniteľnou v adhéznom konaní a výškou škody rozhodujúcou pre posúdenie trestnej stránky veci môže byť rozdiel. Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný v zmysle § 135 ods. 1, pokiaľ ide o výšku škody. Súd prvého stupňa sa preto s výškou škody vo svojom rozsudku vyporiadal do dôsledkov a k jeho dôvodom nie je potrebné uvádzať ďalšie dôvody odvolacím súdom.

Výrok o náhrade trov odvolacieho konania sa zakladá na ustanovení § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná nemala úspech v odvolacom konaní, a tak jej náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešná žalobkyňa nepodala návrh na priznanie trov odvolacieho konania, a preto odvolací súd rozhodol tak, že nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.